

ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΕΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΒΑΡΝΟΝΤ

ΙΔΙΓΓΟΣ

Κάποιο βράδυ, βρέθηκα σ' ένα από κείνα τα ύποπτα κέντρα τα οποία άφθονούν στο Παρίσι, όπως και σ' όλες τις πρωτεύουσες του κόσμου, και τα οποία οι ναξιδιώται έννοιούν με κάθε τρόπο να τα επισκεφθούν, πριν επιστρέψουν στην πατρίδα τους για να μπορούν άρχοντερα να λένε πως είδαν στα ξένα μέρη μαριιά πράγματα που δεν θα μπορούσαν ούτε να τα δουν ούτε να τ' άναχθούν στον δικό τους τόν τόπο. Πίσω από μία πόρτα, ή οποία άνοιξε μονάχα στους γνωστούς και στους φίλους, και μέσα σε μία μεγάλη σάλα με πολύχρωμα φανοράκια και με φρικαλέες παραστάσεις ζωγραφισμένες στους τοίχους, ένα σφοδρό άντρος και γυναίκες ζητούσαν— υπό τους ήχους της άλλωφονης τζάζ-μάντν-νά βρούν λίγη ξεχασιά μες στους ξεχνήτους παραδείσους του χαούς, της κοκάλνης, της μορρίνης. Βαθύτατη κούραση ή άρχια άπ' τη ζωή ήτανε ζωγραφισμένη στ' άποβλακωμένα παιιά χαρικήν-ιστικά της μορφής όλων των καθός πρέπει θαμώνων του καταγωγίου εκείνου. Και όμως-όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιου είδους κέντρα-άνάμεσα σ' όλους εκείνους τους πρώην άνθρώπους, ήλθηχε και κάποιος που έδειχνε ότι είχε συνείδηση της καταπτώσεώς του και ότι ποτούσε πραγματικά βλέποντας τον ένεπό του μέσα στο διαφθαρμένο εκείνο περιβάλλον.

Ο άνθρωπος αυτός καθότανε σ' ένα τραπέζι, δίπλα μου. Δεν ήτανε παιιά νέος. Τα μαλλιά του ήταν σχεδόν κάστανα και το όφρο του πρόσσοπο ατακωμένο από βοθειές φουίδες. Και όμως, το δλο παρουσιαστικό του και ή ένθραση της μορφής του μαρτυρούσανε την ενγένεια και το μαρτύριο της ψυχής του.

Δέν ένολλούσε τα βλέμματά του από μία νέα που φαινόταν εκεί μέσα σε νάτανε στο σπίτι της. Η νέα αυτή ήταν όμορφη, με γρομακτική όψη. Το ζωηρό μαγικισμά της-χειλή κατακόκκινα και μάτια με μαύρους σκοτεινούς κύλους-πάνω στο κίτρινο πρόσσοπό της, και το παράξενο χτένισμά της, έκαναν το κεφάλι της να φαίνεται σαν μία φρικιαστική μάσκα... Τό ζωώμα των ματιών της ήταν άκαθόριστο: πρόσσοπο ή μάλλον δπάλινο, και ή σύλληπτο τέλος πάντων. Η σιλουέτα της ήταν ελύγιστη, σαν φουίδου. Άπ' τ' αυτή της; ηρεμόντουσαν, σαν χαλκάδες, δύο μεγάλα στογγυλά σκουλαρίκια.

Η γυναίκα αυτή γυρονοός χορεύοντες ανάμεσα στα τραπέζια γύρω άπ' τα οποία καθόντουσαν σοβροί φρακοφορεμένοι κύριοι και κομαρομένες λαμπροστολισμένες κυρίες. Ήτανε φαίνεται μεθυσμένη. Μά κανείς δεν την έπρόσεχε. Όλοι ήταν έλαφρά χαλαρισμένοι άπ' την έπίδραση κάποιου ναρκωτικού. (Και ήτανε κάτι πένσιμο και τραγικό να βλέπεις όλον τον έλληικό έκείνο κοσμο άμλίητο και σοβαρό, παραδομένο στ' άκαθόριστα και συγκεχυμένα άντρια που προκρίαζαν στην ψυχή κείν ή στον ενέκρολό του ή κοκαίνη ή ή μορφίνη.)

Μόνο ο άγνωστος που καθότανε δίπλα μου παρακολουούσε με φανερή ψυχική άγωνία και την παρακμώδη της κίνηση.

Άξαφνα ή νέα ήθελε κοντά μου, άκοήμικα το ένα χέρι της στον όμο μου και με παρο έλασε να της προσφέρω ένα άναψυκτικό. Μά τότε έγινε κάτι άπίστευτο: ή κίνηση αυτή της νέας, ή οποία ήτανε πολύ φυσική μέσα σε κείνο το περιβάλλον, φαίνεται πως έκανε την ύπομονη του άγνωστου να ξαναηληθί. Τον είδα άξαφνα να σηκώνεται με βλέμμα άρρωπό, να κάνει ένα βήμα προς το μέρος μου, ν' άρπάξει τη νέα άπ' το χέρι και να την τραβήξ άποτομα και βίανασα, μακριά μου. Έκείνη κόντευε να πέση χάμα. Μά δεν έλασε την ψυχραμία της. Γέλασε σαρκαστικά και είπε του άγνωστου:

— Ηλίθιε!..

Ο άγνωστος ξανάκωσε, κατάκοπος, στο τραπέζι μου και είπασε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια. Στα μάτια του ήτανε καθρεφτισμένη τόσο άγωνία, της σιγήη που έκανε κείνο το άπότομο και πρόστυχο κίνημα, όστε τον λυπήθηκα και ούτε κόν πέρασε άπ' το μυαλό μου ή σκέψη να του ζητήσω το λόγο.

Τότε ο άγνωστος συνήθε, κατάλαβε τι είχε κάνει και, γυρνώντας προς το μέρος μου, μου είπε:

— Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε. Μου φαίνεται όμως πως άρχίζω να τρελαίνουμαι.

Διαμαρτυρήθηκα, έπει, για τους τύπους. Μά κείνος έπέμεινε στη γνώμη του

— Ναι, ναι, ξερω καλά τι λέω, —έξακολούθησε.— Και το χειρότερο είναι πως έρχονται στιγμές που το καταλαβαίνω.— Και το χειρότερο πως θα καταλήξω μία μέρα σε κανένα φρενοκομείο. Και τις σπάνιες αυτές στιγμές της πνευματικής διαγείρας, γυρνάμαι τόσο πολύ για τον ίδιο μου τον έαυτό, όστε με μνιμύει ή έπιθυμία—σαν τον Μαρκελαδάφ, στο "Ε ψ η λ η μ α ι Τ ι μ ω ρ ί α

του Ντοστογιέβσκυ να γανατίσω μπρός σε ξένους, έστω και μπρός στα όφρα αυτά φαντάσματα που μάς περιτριγυρίζουν τώρα, και να έξεμολογήθω με δυνατή φωνή τις άνομιές μου. Ίσως να μου φύγη τότε άπ' την καρδιά το άσηχτο βουνό που την πιέζει τώρα!..

— Είναι μεθυσμένος, σκέφτηκα. Και άν άρχίζω να μου διηγείται την ιστορία της ζωής του, δεν άδύομα ποτέ τελευταίο.

— Μπορείτε να σχηματίσετε για μένα όποιον γνώμη θέλατε, μου είπε ο τω' από λίγο ο άγνωστος. Ίστέ όμως δεν θα μπορούσατε να βάλετε με το νού σας πόσο έχω ξεπέσει ήθικώς. Είμαι άνανδρος, κύριε, μά είμαι και πολύ δυστυχισμένος άνθρωπος. Το ξερω καλά πως κάνω έγκλημα άγαπώντας τη διεφθωρομένη αυτή νέα. Δεν το κρύβω καθόλου. Το ξερω καλά πως μπορώ να με κινή ο,τι θέλει. Όσοι σας το λέω έπειδή την αγαπώ μ' δλη μου την καρδιά, μ' έλας μου τις αίσθήσεις, τυφλά κι' άπεριόριστα. Την αγαπώ αυτή τη γυναίκα, κύριε, και τίποτα δεν λογαριάζω μπρός στην άγάπη μου. Άδιαφορώ για όλα: και για τις εργασίες μου, και για το σπίτι μου, και την άξιοπρεπεία μου, ή οποία όστόσο πρέπει να είναι το πρότιστο μέλημα του άνθρώπου της ήλικίας μου. Όλα τα θέλωσασ για' αυτήν. Κι' αυτήν άκόμα τη γάληνη στην όποια έχω αναπαίριστα δικαιώματα ύστερ' από το χρόνο χρόνον ελοκυράνη και βασανισμένη ζωή. (Άχ! κύριε, δεν την ξερετε καλά τη ζωή μου!) Και όμως σήμερα είμαι πιο άνήσυχος και πιο ταρκαμένος παρά τέν καιρό που άγαπούσα για πρώτη φορά. Και, σαν να μη φάναι όλη αυτή ή άγωνία, έχω την άόλυτη βεβαίωση πως ή γυναίκα αυτή δεν αίσθάνεται τίποτα για μένα, πως με κοροϊδεύει και με άπατά, πως δεν μ' αγαπάει καθόλου, πως της είμαι καθολοκληγίαν άδιάφορος. Άντου όμως βρίσκονται ή δύναμη της. Κάπου-κάπου, τα καταφέρνει να με πείθω πως είναι τρελλά έρωτευμένη μαζί μου. Κι' έχω την πίστευο, έπειδή κανείς δεν μπορεί ποτέ να ξερω ποιά σκοτεινά συναισθήματα σκεψώνουν τη δηλητηριασμένη αυτή ψυχή να κινή ο,τι κάνει. Άς είναι: το καλό για μένα είναι που έπαυα παιιά να πιστεύω πως ή νέα αυτή αίσθάνεται την παρακμώδη σύμπόνηση για μένα... Μά, τι κανω; Κάθομαι τύπον άρα και σάς διηγούμαι τα καθέκαστα της ζωής μου, χωρίς να έχω την τιμή να σας γνωρίζω. Φαντάζομαι πόσο γελοίο θα με βρίσκοντε..

Δέν του άποκριθήκα. Κι' έκείνος έξακολούθησε:

— Ναι, ξερω καλά τι σκέπτεσθε τώρα από μέσα σας. Θα σάς γεννήθηκε ή άπορία τι ζητάει εδώ μέσα, άφου έχω σπία, γυναίκα και παιιά που θα με περιμένουν τώρα. Κι' έχω άν ήμουν στη θέση σας, θα άνα την ίδια άκρως άσθενη. Είστε λοιπόν της γνώμης πως πρέπει να το πώ οπίτι μου; Μά, να σάς πώ, από άρα τώρα έχω πάρε αίστην την άπόφαση και όρος καθώς βλέπετε, δεν έννοώ άκόμα να το κουνήσω από δω. Όστόσο, πριν από λίγες μέρες, παρευρέθηκα σε μία σινητή θέση συγγραμική, όστε λίγο έλαίνα να πάρω μία και καλή την άπόφαση να μην ξαναπαίρισω το πόδαρι μου εδώ μέσα. Τη μέρα που γίωραξέ, το μικρό μου το γοράκι μου έπληανε τα έξη και παιούσε στα όφρα, μάς έδήλωσε πως από κείνη τη βροδνά ήθελε να κοιμάται τη νύχτα χωρίς φώ. (Νορόμοιαι τώρα που καθόμαι και σάς διηγούμαι όλες αυτές τις μικρολεπτομέρειες. Ίσως έσσις να μην έχετε παιδιά και να μη μπορείτε να καταλάβετε τι σημασία έχουν οι μικρολεπτομέρειες αυτές για ένα μικρό παιδί, το όποιο όλα τριγύρω του τα βλέπει σκοτεινά και μυστηριώδη.) Η άπόφαση να παύωχω χωρίς φως και να μείνω δλομόνο μες στο σκοτάδι, στο βάθος του κρηβασιού του, άπαιούσε μεγάλη ψυχρομία και θάρρος εκ μέρους του μικρού αυτού παιδιού. Και όμως: έπειδή άκριβώς του είπαν πως ε τ α ν σ ε τ ο ρ κ η να φοβάται ένα άνορακι έπατά έπάν να μείνω μόνο του στο σκοτεινά, τώδλας πετομα να κινή αυτό το κατάδρωμα. Κι' έκράτησε το λόγο του. Κάποιο βράδυ όμως ή γκοβερνάντα του, βλέποντας πως έστρεψε άπ' το φόβο του, και πως δεν μπορούσε να κοιμηθί, του είπε:

— Άς είναι: γι' άπόψε μονάχα θα σου άνάψω το φός. Έννοια σου, δεν θα το μάθ κανείς.

Και όμως, κύριε, θα το πιστέψατε; Ο μικρός άρνήθηκε. Άρνήθηκε έπειδή έδωσε το λόγο του να μην ξανακοιμηθί με φός. Και γι' αυτό, παρ' όλες τις άποφασίες που έχω λοβει, παρ' όλους τους όρκους που έκανα, έξακολούθη άκόμα να συχαζω εδω. Δεν έχω ούτε τη θέληση του μικρού παιδιού μου.

Άποφεύγω, κατά κανόνα, ν' άνακατεύομαι σε ζέτες ύποθέσεις έπειδή γνωρίζω καλά εκ πείρας ότι πάντοτε, σε τέτοιες ίδιες περιπτώσεις, γράνεις κατείες ζημιωμένους. Όστόσο δεν μά πορεύα να κρατηθώ και να μην τώ πά.

— Μά καλά, κύριε, δε βρήκατε ίσως σήμερα κανένα ελληνική φίλο, να σάς σταματήση στον κατήφορο;

— Όχι, κύριε. Και όμως ποτέ φαίνεται

Άξαφνα ή νέα ήθελε κοντά μου.

ΑΠ' ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ !

Ο Μαγιάρ και ο Λουδοβίκος 11ος. Μιά άπειλη του Βασιλέως. Η άπάντησις του Μαγιάρ. Πώς πηγαίνει κανείς γρηγορώτερα στον Παράδεισο. Ο Ιεροκήρυξ που άνέφερε στα κηρύγματα του ξένα ρητά. Πώς την έπαθε. Ο Ιεροκήρυξ και ο γαϊδουρολάτης. Ένα χαριτωμένο έπεισόδιον.

Ο μοναχός Μαγιάρ, ήταν περίφημος στην έποχή του, για τα τουμητά άντιβασιλικά κηρύγματα που έβγαζε στην Έκκλησία. Κάποτε σ' ένα άπο το κηρύγματά του αυτά, έπειθή δριμύτητα και κυσικάτατα εναντίον του βασιλέως για την άθλια κατάσταση της συγκοινωνίας του ύπηρε στη Γαλλία. Όταν ο βασιλεύς Λουδοβίκος 11ος έπληροφόρηθη την αθάδεια αυτή του καλόγερου, του έμήγγυσε ότι εάν του μούσει να ξαναμιλήση εναντίον του δά δίσταζε να τον κλείσουν μέσα σ' ένα σακκι και να τον ρίξουν στο ποτάμι. Ο Μαγιάρ όμως άπήντησε άπαθέστατα στον άσλιο που του διεβίβασε την άπειλή του βασιλέως: — Πες στον κύριό σου ότι, αν έπνελεση την άπειλή του αυτή δ' ν θα κάρη τίποτε άλλο παρά θά με στείλη γρηγορώτερα άπ' αυτόν στον παράδεισο ! Γιατί, έχω μόν θά πάω μολιμυπάντας, αυτός δέ θά πάει με τάρμαξί του, από τους άθλιους του δρόμου και ζήτημα είνε άν θά φτάση ποτέ !...

Ο Ιεροκήρυξ Κοτέν, θέλοντας κάποτε να κολακιάση τον καρδινάλιο Ρισελιέ, ό οποίος ήταν μανιώδης με το θέατρο, άρχισε κάποιο κηρύγμα του ως έξης: — Όταν ο Κύριος Ημών Ιησούς Χριστός έτελειώσεν επί του. Θ ε α τ ο υ του Σταυρού το έργο της σωτηρίας μας !...

Σ' έναν άγγλο Ιεροκήρυκα συνέβη κερθ έτων τό έξης χαριτωμένο έπεισόδιον :

Ο Ιεροκήρυξ αυτός είχε την σωνθήεια νάναφέρη στους λόγους του ρητά και φράσεις διαφόρων φιλοσόφων και ποιητών. Μιά μερα κατά την όποιαν έπρόκειτο να κηρύξη τον λόγο του Θεού πήγε και κάθισε κοντά τον ένας γέρος κύριος με σοβαρότατο ύφος. Ο Ιεροκήρυξ άρχισε να μιλήη. Μόλις ανέφερε όμως, κατά την συνήθη ά του, μερικά ξένα ρητά, ο γρηγαίος κύριος του έφώνησε άκατά δυνατά ώστε να γίνη άκουστός άπ' όλο το έκκλησιασμός :

— Αύτά είνε του Σέρλοκ. Ο Ιεροκήρυξς ταρκαμένος, έξακολούθησε τον λόγο του. Ο γέρος όμως κάθε τόσο τον σταματούσε και του έρχονε να' από ένα δομίο ποιητό ή ζογάρπου από τους όποιους είχε δανεισθή δ αφορισ φράσεις για την όμιλία του : Ο Ιεροκήρυξ :

— Αύτά είνε του Τίλλοσσον !... Αύτά είνε του Μπλαίρ... Στο τέλος, ο Ιεροκήρυξ έγρασε την ύπομνηή του. Και γωρίζοντας κερθ τον έκκεναιχικό γέρο, του είπε :

— Έάν δέν κόψης τις διακοπές σου θά σέ βγάλω έξω, αθάδασατε !... Ο γρηγαίος κύριος άντι άλλης άπαντήσεως γύρισε τότε και του είπε :

— Έ, ίδού νέλος πάντων που είπες και κάη... δικό σου !...

Ο Ιστορικός Φαβέρ διηγείται πάλιν τό έξης ανέκδοτο σχετικώς με τους Ιεροκήρυκας :

Μά μερα κατά την όποιαν ο Ιεροκήρυξς Χρυσόσωμος, έκήρυξε τό Εύαγγέλιον ες ένα ναό της Μπαβίλι, ή συγκέντρωσις του κόμου ήταν τόσο μεγάλη ώστε ή έκκλησία είχε γεμίσει άσφυκτικώς. Ένας χωρικός, τότε, ό οποίος βρισκόταν μες στον περιόλο του ναοφρασιου του ναού μαζί με τον γαϊδάρου του υπέθεσαν ότι θά άκουγε καλύτερα άν έβλεπε τις χειρονομίες που έκανε ο Ιεροκήρυξς ένώ έβγαζε λόγια. Για να τό καταφέρη λοιπόν αυτό, ανέβηκε επάνω, στο γαϊδούρι του και προχώρησε έως την είσοδο της έκκλησίας. Έξαφνα ο γαϊδουρός άρχισε να άγκανίζη.

— Θά πάψη τελειοπάντων να φωνάζη αυτό το γαϊδούρι, να ή όχι !... είπε τότε κάποιος από τους έκκλησιασμένους.

Ο Ιεροκήρυξς Χρυσόσωμος ένόμισε ότι μιλούσαν γι' αυτόν. Καί, έξω φωνών άπό την όρχή του, έφώνησε τους χωροφυλάκας δειχόντας τον διαμορφηθέντα :

— Πατάξτε άνω άπών τον αθάδασάτα, που δέν σέβεται την όμιλία ενός άνηφορολόου του Θεού !... Καί φαντάζεσθε πιά τι έπικολούθησεν !...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΝΥΦΗ

Μιά νύφη άπ' τη Ζαοίτσαινα και πεθερά άπ' τη χώρα έπρόδωσε τη νύχη της στα Τούρκικα τά χέρια. — Σήκα νυφούλα μ' κ' άλλαξε και νύσσου κ' άρματώσου και βράδυ θαρρή ό Κωνσταντής θά να έρθη ό γυιός σου. — Τό που τό ξέρεις, πεθερά, τό που τό ξέρεις, μάνα ; — Ψές ήτανε στη Νιάουστα κ' άπόψε στη Κοβάλλα και βράδυ άόρθη στίει του θά έλ'η στους δικούς του — Δέν τό πιστεύω, πεθερά, δέν τό πιστεύω μάνα, ό Κωνσταντής δέν έρχεται, ό Κωνσταντής δέν φάνη, ό Κωνσταντής δέν κίνησε άπ' της Βλαχιάς τον κάμπο. Μάνα μου τι με πρόδωσεσ στα Τούρκικα τά χέρια. Στα Τούρκικα κ' άγαρηνά και των Τουρκών τά χέρια. — Άιτνε νυφούλα μ', κ' έρχεται άόρθη ό Κωνσταντής μου — Δέν τό πιστεύω, πεθερά, δέν τό πιστεύω, μάνα. Άλλοι τον λένε πέθανε άλλοι τον λένε έχάθη. Κ' έγώ που δέν άκαρηγόη τάρα τριάντα χρόνους, θά κάω στον πατέρα μου, θά πάω να με παντρεύη και γώ 'μαι νύφη ξακουστή και νύφη ξακουσμένη.

Ο ΘΕΛΙΜΜΕΝΟΣ

Δέν πρέπει έγώ να χαίρωμαι ούδέ κραιοί να πίνω Μόν πρέπει νάμαι σ' έρημιά σ' ένα μαρμαροβούνι. Να κείρωμαι τα πιστώμα να χύω μαύρα δάκρυα να γεινω λίμνη και γιγαλί να γεινω κρούσι βρούσι. Νο έρχονται ή Κορκοπιανές να πλένουν να λευκαίνουν να πλένουν τα ποδάκια τους τον άσπρο τό λαιμό τους.

Η ΤΡΥΓΩΝΑ

Όδλα τ' άηδόνια την αύγή ούλα λαλούν και λένε, Κ' έγώ ή Τρυγώνα ή θλιζαρη δέν έχω που να μείνω, να φκιάσο τη φαλούλα μου να βγάλω τά πουλιά μου. Μ' έπηρε τό παράπονο και τό πολύ τερέμη κ' έπίγα και την έρκισα στις Καλαμιές τον κάμπο. Βάνουν φωτιά σ'την Καλαμιά να κάρουν τον κάμπο, κ' έκαψαν την φαλούλα μου και έκαψαν τά πουλιά μου. Έστ'η και την έρκισα σε ορειμό λίθαι. πεί: ό πεστριτς κ' έκατσε σήμα από τό λιθάρι, Σήμα πεστριτς μου άπ' αυτός άπών άπ' τη φαλή μου και ποδφαγας σ'είτέρι μου και θενα φάς και μένα. Σε ναοτρίωμαι θλιβερά και πρκοητό δέν κάνεις. Κάλλιο να φάς τα νύχια σου τα νυχοπόδαρά σου Παρά να φάς την περδικα την άρνοκαλολούσα Το που λαλει την άνοιξή τό Μάη τό καλοκαιρί.

πως αυτό δά θά ήτανε καθόλου δύσκολο... Νά, κ' άπόψε τό βράδυ άκούω, άν βρισκότανε κάποιος με δά πάρη διά της βίας από δω μέσα, έχω τη γνώμη πώς αυτό θά ήταν ή σωτηρία μου.

Σηκώθηκα τότε άπ' τη θέσι μου και κηριά να διστάσω καθόλου άκούμπησα τό χέρι μου στον ώμο του και του είπα :

— Πάμε. Μά ένώ τό γκαρσόνι, μέ έφερονε τά καπέλλα μας, ή νέα γά ή την όλοια μου έκανε λόγο ό άγγιστός μου κύριος και ή όποια βρισκότανε τότε στην άγκάλια ενός ύποκειμένου άμιβρόλου προελεύσεως σηκώθηκε και μές πλησίον μας γελώντας προκλητικά και προστεινόντας τα κατακόκκινα χείλη της :

— Φύγετε, χρυσό μου ! εώτησε τον καινούργιο φίλο μου. Τι κούμα. Κι' έγώ που ήθελα τόσο να μείνω άπάνω μαζί σου !

Τότε έκείνος γύρωσε προς τό μέρος μου και μου έφίξε μιάν άγορια ματιά άπελπισμένης χαράς. Είπαμε και χωρίλαρος και τα χείλη του τρέμανε...

Τόν φοβήθηκα.

— Βλέπετε, κύριε, — μου είπε άξαφνα με βραχύνη φωνή έλέεστε κύριε, τι άνοσηρα πηγαίνατε να κάνετε ; Και θά με πέρνατε και μένα στο λαιμό σας ! Φύγετε ! σάς μωά ! Είμαιν έτοιμος γ' άφήσω την εσσηχα μεν να μου φύγη μες άπ' τα χέρια : Μά όχι ! Θα μείνω ! Θα μείνω μαζί της ! Άχ ! τι εστυχιμένος που είμαι !